

Задъ широкитѣ месопотамски равнини, на изтокъ отъ Ливанъ, въ една ясна нощъ изгрѣ ненадѣйно една нова звезда.

Тая звезда бѣше велика, ясна и лъчезарна. Тя се показваше на западъ.

Човѣцитѣ, които я видѣха, се удивиха. И разнесе се скоро мѣлва за нейното появяване по всички градове и села по царството. И чудѣха се всички, и питаха се, какво означава това небесно знамение. И никой не знаеше.

И на петата нощъ слухътъ за чудесната звезда достигна до ушитѣ на тримата славни мъдрци на Халдея. И си рекоха единъ на другъ:

— Да прегледаме старитѣ пророчески книги. Може би въ тѣхъ да е писано нѣщо за това знамение.

Три дни и три нощи мъдрцитѣ ровиха писанията на пророцитѣ, четоха ги, тълкуваха ги, за да наидатъ отговоръ на тайната.

И въ края на третата нощъ мъдрцитѣ възкликнаха въ го-

лъма радостъ, понеже намѣриха въ книгитѣ предвещанието за тая чудна звезда.

И това старо предвещание разправяше, че ще дойдатъ нови времена, когато на западъ, въ юдейската земя, ще се роди царь. И знакъ за неговото раждане ще бѣде една нова, сѣйна звезда, която ще изгрѣе на западъ, тъкмо на мѣстото, гдето се е родилъ той.

И захванаха да се разправятъ мъдрцитѣ помежду си. И после стана дума за името на новия царь. И поискаха да го узнаятъ.

И търсиха пакъ, и намѣриха тайнствени белези въ мъдрата книга.

И се трудиха много, додето ги разгадаятъ.

И откриха смаяни, че името на новия царь бѣше:

Любовь!

Тогава рекоха:

— Блажени ние, триблажени, че дочакахме раждането на Царя на Любовьта. Да идемъ да му се поклонимъ!